

บทที่ 4 ประโยชน์ของการประกันชีวิต

การประกันชีวิตเป็นแผนงานร่วมกันของกลุ่มบุคคล ซึ่งเกิดจากการประหยัดและการริเริ่มของสังคม วัตถุประสงค์เดิมของการประกันชีวิตก็เพื่อให้ความคุ้มครองแก่คนเหล่านี้ด้วยการจ่ายค่าทดแทนให้แก่ผู้ขาดรายได้เนื่องจากผู้ประกอบอาชีพสิ้นชีวิตไปจากเงินก้อนที่เก็บมาจากสมาชิกคนละเล็กละน้อย การประกันชีวิตจึงเป็นการแสดงว่าบุคคลในสังคม (ร่วมเสี่ยงภัยและสะสมร่วมกัน) ยอมร่วมทุกข์ร่วมสุขด้วยกัน โดยช่วยแบ่งเบาความเดือดร้อนที่จะเกิดขึ้นแก่คนคนหนึ่งไปยังบุคคลอื่น โดยจ่ายเงินจากทุนกองกลาง (pooling fund) การเสี่ยงภัยร่วมกันของบุคคลในสังคมเดียวกันนี้ ย่อมนำมาซึ่งความผาสุก ความปลอดภัยและความสุขสบายแก่มนุษยชาติ สิ่งนี้แหละที่เป็นวิวัฒนาการของการปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมของมนุษย์ "Man is constrained to adopt the principle of Adjustment" ในสหรัฐอเมริกา การประกันชีวิตเป็นผลเนื่องมาจากระบบสังคมและสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ ความรักในเสรีภาพจากประจักษ์พยานที่ปรากฏ เช่นเสรีภาพในทางศาสนาและเศรษฐกิจ สิ่งเหล่านี้เป็นมูลอันสำคัญในการช่วยให้สถาบันการประกันชีวิตมีกำเนิดขึ้น และการจัดให้มีการมั่นคงของแต่ละบุคคลย่อมกระทำโดยเอกชนนั่นเอง โดยรัฐไม่ต้องเข้ามาแทรกแซง

นักสังคมวิทยา กล่าวว่า ความต้องการหลักประกันความมั่นคงนี้ เป็นความต้องการสำคัญอย่างหนึ่ง โดยที่ความมั่นคงของรายได้ของแต่ละคนเป็นเครื่องกำหนดชีวิตการดำเนินงานของมนุษย์ส่วนรวม และเป็นรากฐานของระบบเศรษฐกิจและสังคม

การประกันชีวิตเป็นการกระทำที่เกี่ยวกับคุณค่าทางเศรษฐกิจของชีวิตมนุษย์ ชีวิตคนเราจะมีค่าเท่าใดอยู่ที่ความสามารถในการหาเลี้ยงชีพ และความเป็นที่พึ่งของคนอื่น ๆ เช่นเป็นที่พึ่งของครอบครัวและวงการธุรกิจ ซึ่งจะได้พิจารณาถึงประโยชน์ของการประกันชีวิต ๓ ทางด้วยกัน คือ :-

๑. ประโยชน์ต่อสังคมทั่วไป (Social Purposes)

๒. ประโยชน์ต่อครอบครัว (Family Purposes)

๓. ประโยชน์ทางดำเนินธุรกิจ (Business Purposes)

๑. ประโยชน์ต่อสังคมทั่วไป (Social Purposes)

ก. การประกันชีวิตเป็นหลักประกันความมั่นคงในทางธุรกิจ

การประกันชีวิตทุกชนิด เป็นการประกันการสูญเสียที่ไม่ได้คาดฝันไว้ ด้วยเบี้ยประกันเพียงเล็กน้อย นักธุรกิจตกลงจะจ่ายเบี้ยประกันจำนวนหนึ่งแก่บริษัทประกันภัยซึ่งสัญญาว่าจะชดใช้เงินจำนวนหนึ่งให้เพื่อทดแทนความเสียหายที่อาจเกิดขึ้น เช่น อัคคีภัย อาจทำลายทรัพย์สินและสินค้าได้มากมาย แต่ถ้ารู้ตัวก่อนว่าจะเกิดอัคคีภัยขึ้น ก็ไม่จำเป็นต้องประกันเพราะอาจดำเนินการป้องกันไว้ก่อน แต่ใครเล่าจะล่วงรู้เหตุการณ์ในอนาคตความไม่แน่นอนว่าภัยจะเกิดขึ้น เมื่อมารวมกันในกลุ่มของประชาชนก็พอจะคาดการณ์ได้ว่า จะเกิดความเสียหายเท่าใดในสังคมในระยะนั้น ๆ โดยวิธีการสถิติ ซึ่งถ้าเป็นรายบุคคลแล้วก็อาจจะกะเนไม่ถูก การประกันภัยจึงมีคุณค่าต่อธุรกิจและมนุษย์มาก

ข. การประกันชีวิตเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพแก่วงการธุรกิจ

เมื่อเราสามารถรู้ขนาดความเสี่ยงภัยและคาดคะเนความไม่แน่นอนได้แล้วสมรรถภาพในการประกอบธุรกิจของผู้เอาประกันจะดีขึ้น ราคาสินค้าเป็นเครื่องหมายแห่งสมรรถภาพของการผลิตและการจำหน่าย วงการธุรกิจที่มีความไม่แน่นอน เช่น การเงิน ย่อมทำให้การค้ากระทบกระเทือนด้วย และเมื่อไม่ต้องเกรงว่ากิจการของตนจะถูกทำลาย ก็ย่อมจะทำให้นักธุรกิจดำเนินงานได้ดีขึ้น

ค. การประกันภัยช่วยให้รู้ราคาต้นทุนของการเสี่ยงภัย

บริษัทประกันภัยดำเนินการรับประกันภัยได้ก็โดยคำนวณหาต้นทุนของการประกัน โดยการหาเฉลี่ยจากกฎจำนวนมาก (Law of Large Number) และนำไปคำนวณอัตราเบี้ยประกันเท่ากัน ซึ่งผู้เอาประกันภัยประเภทเดียวกันควรจ่ายเบี้ยประกันเท่ากัน และได้รับความคุ้มครองเช่นเดียวกัน

ง. การประกันเป็นการช่วยสร้างเครดิตของผู้เอาประกันในการกู้ยืมเงิน

การให้เครดิตเป็นหัวใจสำคัญของธุรกิจในปัจจุบัน การประกันมีส่วนช่วยอย่างมาก เช่น การจำนองบ้าน ผู้รับจำนองจะตัดสินใจรับจำนองได้ง่ายขึ้นถ้าหากว่าทรัพย์สินที่จะจำนองมีประกันอัคคีภัย

จ. การประกันช่วยส่งเสริมการประหยัด

การประกันช่วยให้ผู้เอาประกันประหยัดทรัพย์ เพราะผู้เอาประกันจะต้องเก็บเงินส่วนหนึ่งจากรายได้ แทนที่จะนำไปใช้จ่ายส่วนตัวมาเป็นเบี้ยประกันเพื่อความคุ้มครองแห่งทรัพย์สินหรือชีวิตผู้เอาประกันเอง ในการประกันชีวิต เงินเบี้ยประกันที่จ่ายมาผู้เอาประกันอาจขอดอนคืนจากบริษัทได้ และโดยที่บริษัทเก็บเบี้ยประกันล่วงหน้ามาก่อนแล้ว และสะสมไว้เป็นเงินสำรองตลอดชั่วระยะเวลาของกรมธรรม์นั้น ๆ ซึ่งมีจำนวนมากหลาย เช่น ประเทศไทย ในปี ๒๕๐๘ มีประมาณ ๕,๐๐๐ ล้านบาท เงินจำนวนนี้บริษัทจะนำไปลงทุนในหลักทรัพย์ต่างๆ เป็นการช่วยเพิ่มการลงทุนของชาติอย่างใหญ่หลวง ถ้าผู้เอาประกันไม่ใช้สิทธิขอดอนคืนเงินในระหว่างที่สัญญาจะมีผลบังคับ เมื่อกรมธรรม์ครบอายุผู้เอาประกันจะได้รับเงินจากบริษัทเต็มจำนวนที่ได้ออมไว้กับบริษัท จึงเป็นการช่วยส่งเสริมการออมทรัพย์ของเอกชนโดยวิธีสมัครใจของบุคคลในสังคมอย่างดียิ่ง

ฉ. การประกันช่วยคุ้มครองการออมทรัพย์

การประกันช่วยให้ผู้เอาประกันออมทรัพย์ได้สำเร็จ เพราะโดยปกติการออมทรัพย์โดยตนเองมักไม่ใคร่สำเร็จ บางคนถึงแก่ภรรยาเสียก่อนที่จะออมทรัพย์ได้เท่าจำนวนที่มุ่งหมายไว้ แต่ถ้าออมทรัพย์โดยซื้อประกันชีวิตไว้เพื่อความคุ้มครองแก่ครอบครัว เบี้ยประกันที่จ่ายแก่บริษัทคือ เงินที่ผู้เอาประกันออมไว้กับบริษัท บริษัทจะให้ความคุ้มครองแก่ครอบครัวทันที ซึ่งมีจำนวนเท่ากับจำนวนที่ผู้เอาประกันประสงค์จะออม ดังนั้นแม้ความมรณะจะเกิดขึ้นหลังจากที่ผู้เอาประกัน จ่ายเบี้ย ประกัน แก่บริษัท เพียงเล็กน้อย ครอบครัว ก็จะได้รับ โชค ใช้จ่าย จาก บริษัท เต็มจำนวนที่เอาประกันไว้

ผู้ที่สามารถออมทรัพย์โดยตนเองได้สำเร็จนั้น ได้แก่บุคคลที่ ๑. โชคดีที่มีชีวิตอยู่ยืนนาน และ ๒. มีความสามารถพิเศษทำการออมทรัพย์ได้นานและตลอดรอดฝั่ง

ช. การประกันเป็นการลงทุน

จำนวนรวมของเบี้ยประกันที่ผู้เอาประกันจ่ายแก่บริษัท จะมีจำนวนน้อยกว่าจำนวนเงินที่ผู้รับประกันสัญญาว่าจะจ่ายแก่ผู้เอาประกันหรือผู้รับประโยชน์ เพราะบริษัทเอาเงินเบี้ยประกันที่สะสมไว้เป็นเงินสำรองไปลงทุน ผลประโยชน์ที่ได้มากที่สุดคือจำนวนเงินที่แตกต่างระหว่างจำนวนเงินที่เอาประกันไว้กับจำนวนเบี้ยประกันที่ผู้เอาประกันจ่ายทั้งสิ้น ประโยชน์ของบริษัทประกันขึ้นอยู่กับฐานะการเงิน ทุนสำรอง ทรัพย์สินและความต้องการลงทุนของผู้ลงทุน ในด้าน

การให้ความคุ้มครองแก่ผู้ประกันภัยไม่มีสถาบันใดทำได้ดีเท่าบริษัทประกันชีวิต ถ้าบุคคลใดมีเงินที่จะลงทุนจำนวนจำกัด และต้องการรายได้จากการลงทุนที่แน่นอนแล้ว การประกันชีวิตย่อมอำนวยประโยชน์ได้มากที่สุด เพราะในเวลาเดียวกันได้รับความคุ้มครองมากกว่าจำนวนเงินที่ฝากไว้กับบริษัทเมื่อมีความเสียหายเกิดขึ้น การประกันภัยให้รายได้แก่ผู้เอาประกันสม่ำเสมอ และแน่นอนตลอดชีพของผู้เอาประกัน บริษัทประกันภัยมีความมั่นคงและสามารถเผชิญความปั่นป่วนทางเศรษฐกิจได้ดี เพราะมีเงินหมุนเวียนช่วยปรับฐานะการเงินของบริษัทต่อสภาพเศรษฐกิจได้เป็นอย่างดี

ข. การประกันเป็นประโยชน์แก่ชุมชน

การประกัน ภัยนอกจาก จะเกิด ประโยชน์ ต่อผู้เอา ประกัน โดยตรงแล้ว ยังมีคุณประโยชน์ต่อชุมชนอื่นอีก คือ :-

(๑.) การประกันอัคคีภัยและประกันทรัพย์สินอย่างอื่น ไม่เพียงแต่ช่วยให้เกิดความมั่นคงในปัจจุบัน แต่รวมถึงความสามารถของชุมชนที่จะเผชิญต่อความเสียหายที่จะเกิดในอนาคตด้วย การทำตัวให้พร้อมเพื่อรับอนาคตแสดงถึงความเจริญของชุมชนและแสดงถึงผลที่แตกต่างระหว่างความมั่นคงกับความไม่แน่นอนของวงการธุรกิจ การประกันชีวิตช่วยให้ความคุ้มครองแก่ผู้เอาประกันและครอบครัว ทั้งขณะที่ผู้เอาประกันยังมีชีวิตอยู่และเมื่อสิ้นชีวิตไปแล้ว รวมทั้งช่วยให้ผู้เอาประกันสามารถปฏิบัติหน้าที่และความรับผิดชอบ ที่มีต่อ ครอบครัว อีก ด้วย ฉะนั้น จึงเพิ่มความผูกพันในครอบครัวและรู้จักรับผิดชอบร่วมกัน

(๒.) การประกันชีวิตเพื่อเงินค่าทดแทน การประกันอุบัติเหตุ ประกันสุขภาพ ช่วยลดค่าใช้จ่ายที่ชุมชนจะต้องรับภาระช่วยผู้เคราะห์ร้ายหรือผู้ไร้ที่พึ่ง และเนื่องจากการประกันชีวิตเป็นการประหยัดโดยช่วยให้มีการสะสมเงินจากรายได้ ฉะนั้น จำนวนเงินประกันทั้งสิ้นจึงเป็นเงาสะท้อนถึงรายได้ของชาติด้วย

(๓.) การประกันภัยทุกชนิด ช่วยลดความเดือดร้อนของผู้ประสบภัย โดยช่วยพุงให้ผู้ประสบภัยสามารถดำรงชีพอยู่ได้ในระดับเดิม และช่วยบรรเทาความขาดแคลนและทุกข์ยากซึ่งอาจจะทำให้ระดับศีลธรรมของชุมชนนั้น ๆ ต่ำลงไปถ้าละเลยเสีย

(๔.) การประกันภัยที่มีระบบดี จะช่วยกระจายราคาความเสียหายที่เกิดจากอุบัติเหตุ—เหตุไปเป็นภาระแก่ ชุมชน คนละ เล็กน้อย ถ้าส่วนใหญ่ ของสมาชิกในชุมชนนั้นมีประกัน จึงช่วยโอนความรับผิดชอบให้ชุมชน และทำให้ผู้ละเมิดต้องระวังตัว กังนั้นจึงช่วยลดจำนวนอุบัติเหตุลง

(๕.) การประกันภัยทุกประเภท ถ้าทำอย่างถูกต้องแล้วจะช่วยลดความเสี่ยงภัย และเสี่ยงภัย เช่น ถ้าผู้เอาประกันอัคคีภัยเกรงว่าจะเสียเบี้ยประกันอัคคีภัยสูง ก็ต้องจัดให้มีการ ลดความเสี่ยงภัยของทรัพย์สินที่จะเอาประกัน เมื่อทรัพย์สินนั้นมีการเสี่ยงภัยลดลงหรือเมื่อเกิดภัยก็มัก จะยังความเสียหายเพียงเล็กน้อยแล้ว บริษัทจะเรียกเก็บเบี้ยประกันลดลง

(๖.) จากเงินที่ผู้เอาประกันจ่ายคนละเล็กน้อย บริษัทประกันจะรวบรวมมาได้ เป็นก้อนใหญ่มากพอจะมาช่วยทำการพัฒนาประเทศในแบบของการลงทุนในหลักทรัพย์ประเภท ต่าง ๆ บริษัทประกันภัยจึงทำหน้าที่เสมือนธนาคารและผู้ลงทุนที่สำคัญ

๒. ประโยชน์ต่อครอบครัว (Family Purposes)

การที่บุคคลมีความสามารถในการทำงานและมีรายได้ ยังไม่ทำให้มีคุณสมบัติที่จะทำ การประกันชีวิตได้ เว้นแต่เพื่อความคุ้มครองแก่ตนเอง ผู้ที่ควรที่จะประกันชีวิตก็คือผู้ที่มีบุคคล อื่นที่อาศัยรายได้ของเขาจะเดือดร้อน หากเขาถึงแก่ภรรยาหรือก่อนที่บุคคลเหล่านั้นจะเลี้ยงตนเอง ได้ มิฉะนั้นแล้วความมรณะของเขาก็มิได้เป็นเหตุให้บุคคลใดต้องเดือดร้อนทางการเงินแต่ประ การใดเลย แต่บุคคลประเภทนี้เกือบไม่มี เพราะผู้ทำงานมีรายได้มักมีภาระต้องอุปการะคนอื่น ไม่มากนักน้อย หรือต้องอุปการะตนเองในยามเจ็บป่วยหรือในยามชรา เมื่อไม่สามารถประกอบ อาชีพได้ตามปกติ

ประโยชน์ของการประกันชีวิตที่ใช้กันโดยทั่วไปนั้น คือการเตรียมเงินก้อนหนึ่งไว้ให้ แก่ครอบครัวเพื่อใช้ในอนาคต เมื่อผู้นำครอบครัวถึงแก่ภรรยาไปแล้ว ซึ่งควรจะเป็นจำนวน เท่ากับรายได้ที่หัวหน้าครอบครัวจะหาได้ในอนาคต และนำมาให้แก่ครอบครัว ฉะนั้นหน้าที่ ของสามีนอกจากเพื่อความผาสุกของครอบครัวในปัจจุบันแล้ว ยังจะต้องกระทำให้ครอบครัวมี ความผาสุกตามสมควรแก่อัตภาพในอนาคตอีกด้วย แม้ว่าสามีจะถึงกรรมแล้วก็ตาม ทั้งนี้สามี อาจบ่อนทำลายความเดือดร้อนของ ครอบครัวได้โดยการ ออมทรัพย์สินในปัจจุบันเพื่อ ไว้ให้ครอบครัว ใช้ในอนาคต และพยายามปกป้องตนเองให้พ้นจากอุบัติเหตุที่จะมาทำลายชีวิต ก่อนที่บุคคล ในครอบครัวจะสามารถหาเลี้ยงตนเองได้ นอกจากนั้นแล้วความผาสุกของครอบครัวขึ้นอยู่กับ รายได้ที่สามีจะหาได้ในอนาคต รายได้จะพอเพียงหรือไม่อยู่ที่ความสามารถในการศึกษาและ ความรู้ในวิชาชีพ ความสามารถกึกก้องประคิษฐ์ ความมานะในการทำงาน ความมีร่างกายและ จิตใจที่สมบูรณ์ของหัวหน้าครอบครัว

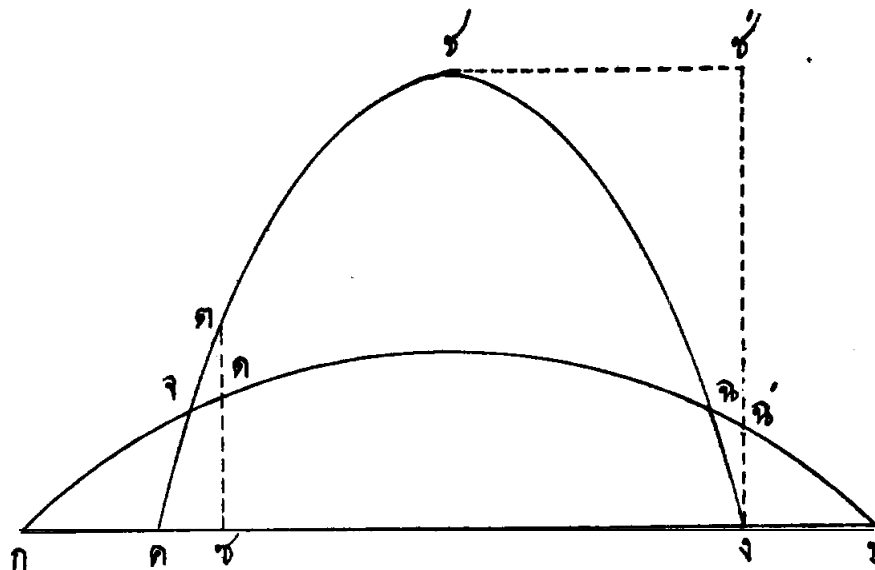
ศีลธรรมกับมนุษย์

มนุษย์ถูกฝึกมาให้รู้จักใช้การตัดสินใจและทำสิ่งอื่นๆ ได้โดยอาศัยศีลธรรมเป็นหลักอยู่ด้วย เมื่อแต่งงานมีบุตรด้วยเหตุผลทางศีลธรรมสามีจะต้องรับภาระเลี้ยงดูภรรยาและบุตรตลอดชีวิตของเขา มิใช่เพียงแต่ขณะที่เป็นสามีภรรยาเท่านั้น แม้จะเลิกร้างกันไปแล้วภรรยาก็ยังยังมีอยู่ และจะยังคงมีอยู่ต่อไปแม้สามีจะหาชีวิตไม่แล้วก็ตาม สามีที่จริงจังควรมีหลักประกันไว้ ไม่ใช่เฉพาะตนเองเท่านั้น แต่เพื่อผู้ที่จะต้องพึ่งพาอาศัยตนด้วย

S.S. Huebner บิดาแห่งวิชาการประกันชีวิต กล่าวว่า “การประกันชีวิตเป็นหลักประกันอันดีที่บุคคลในครอบครัวต้องการ และสามีพึงกระทำโดยหลักของศีลธรรม ความรับผิดชอบต่อครอบครัวเป็นหน้าที่ประการแรกและสำคัญที่สุดของสามี หัวหน้าครอบครัวต้องดูแลให้ครอบครัวอยู่ได้โดยปราศจากภัยพิบัติใดๆ ด้วยการสร้างหลักประกันทางการเงินไว้เพื่อว่าครอบครัวจะได้ไม่ ประสบ ความยาก ลำบากเพราะ ผู้อุปการะ ถึงแก่กรรมะ ไป แล้วหรือ กลายเป็นบุคคลทุพพลภาพที่ไม่อาจประกอบอาชีพใด ๆ ต่อไปได้ สมควรสร้างหลักประกันชีวิตเพื่อให้ครอบครัวมีความมั่นใจในชีวิตในอนาคต เพราะการประกันชีวิตเป็นการแสดงถึงความรับผิดชอบของสามี ความคิดที่ว่าประกันชีวิตเป็นเพียงของกำลัสนั้นควรเลิกไปเสีย และพึงเข้าใจเสียด้วยว่า การรับภาระในครอบครัวนั้นไม่ควรนึกถึงเฉพาะเวลาที่มีชีวิตอยู่เท่านั้น เพราะการไม่หาหลักประกันให้แก่ครอบครัวเป็นอาชญากรรม ผู้ที่ทำความดีเฉพาะเมื่อมีชีวิตแต่ไม่ได้คำนึงถึงลูกเมียเมื่อตอนตายไปแล้วนั้น น่าจะได้รับการดูหมิ่นมากกว่าชมเชย การประกันชีวิตเป็นการเปลี่ยนความไม่เที่ยงแท้มาเป็นความแน่นอน และเช่นนี้หาใช่เป็นการพนันไม่ ตรงกันข้ามผู้ที่ไม่มีประกันชีวิตย่อมอยู่ในสภาพพินทุ์กับภัยที่จะเกิดขึ้น ถ้าเขาแพ้ความเดือดร้อนที่ได้รับจะตกได้แก่ผู้ที่เขารักมากที่สุด”

ปัญหาที่ว่า บุคคลใดควรมีประกันชีวิตหรือไม่เป็นเรื่องที่ตัดสินใจยาก เพราะหมายถึงส่วนหนึ่งของรายได้จะถูกจ่ายไปเป็นเบี้ยประกัน ผู้นำครอบครัวต้องเลือกเอาระหว่างความสุขในปัจจุบัน หรือสร้างความคุ้มครองแก่บุตรภรรยาเมื่อเขาตายไปแล้ว หรือเพื่อความคุ้มครองตัวเขาเองในยามชรา หรือเพื่อความคุ้มครองอย่างอื่น ๆ ในอนาคต

ความต้องการประกันชีวิตของครอบครัวและจำนวนเงินประกันชีวิต

สมมุติเส้น ก ข เป็นเส้นอายุของบุคคลคนหนึ่ง คือเมื่อแรกเกิด (ที่ ก.) และมรณะ (ที่ ข.)

เส้นโค้ง ก จ ฉ ข แสดงค่าใช้จ่ายส่วนตัวของบุคคลผู้นั้นซึ่งจะมีจำนวนน้อยเมื่อแรกเริ่ม และมีจำนวนมากขึ้นเป็นลำดับ เมื่อมีอายุมากขึ้นจนมีรายได้ และลดลงตามลำดับ จนถึงจุด ข. เมื่อมรณะ

เส้นโค้ง ค ช ง (ค ช ่ง) แสดงรายได้ที่ปกติ จะเริ่มที่จุด ก. ตั้งแต่อายุ ๑๕ หรือ ๑๗ ปี (อายุนั้นจะเปลี่ยนแปลงไปแล้วแต่ความสามารถหารายได้ของแต่ละคน บางคนอาจเริ่มแต่เมื่ออายุน้อยกว่าก็ได้)

บุคคลที่จะมีรายได้พอกับรายจ่ายส่วนตัวที่จุด จ. และจะมีรายได้มากขึ้นสูงสุดจนถึงจุด ช. และจะเริ่มลดลงตามลำดับจนถึงจุด ง. เมื่อออกมารับบำนาญและเป็นระยะพักผ่อนของชีวิตเมื่อเป็นคนชรา (รายได้ของคนอาจจะอยู่คงที่จนถึงจุด ช. และจะตกทันทีเมื่อออกหรือเลิกธุรกิจนั้นๆ)

๑. พื้นที่ ก จ ค จึงเป็นระยะที่ต้องอาศัยรายได้ของบุคคลอื่นเพื่อกำรงชีวิตเพราะเป็นผู้เยาว์ความต้องการของผู้เยาว์ในระยะนี้ก็ คือ รายได้เพื่อกำรงชีวิตอยู่จนถึงจุด ก. และ

ทุนเพื่อการศึกษาจนจบมัธยม หรือมหาวิทยาลัย แล้วแต่ความสามารถในการศึกษาของเด็กผู้นั้น ทั้งนี้บิดาจึงต้องจัดให้มีประกันชีวิต

(๑) เพื่อรายได้แก่ผู้เยาว์หากคนถึงแก่กรรมในระหว่างนั้น

(๒) ค่ารักษาพยาบาลหากผู้เยาว์เจ็บป่วยต้องรักษาพยาบาล รวมทั้งค่าทำศพด้วย หากถึงแก่กรรม

(๓) ทุนการศึกษาซึ่งจะเพิ่มจำนวนมากขึ้นเมื่อเด็กมีวัยสูงขึ้น เพราะค่าใช้จ่ายในการศึกษาจะแพงขึ้น ทุนการศึกษานี้ควรจะเริ่มต้นเมื่อเด็กมีอายุตั้งแต่ ๕ ขวบ จนถึง ๑๘ ปีบริบูรณ์ แต่หากเห็นว่าเด็กมีสติปัญญาดีก็อาจจะเตรียมทุนการศึกษาจนจบชั้นมหาวิทยาลัยก็ได้ ทุนการศึกษานี้ไม่จำเป็นต้องให้บริษัทประกันชีวิตจ่ายเมื่อบิดาถึงแก่กรรมเท่านั้น อาจจะทำให้จ่ายแม้ว่าบิดาจะยังมีชีวิตอยู่ ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระความรับผิดชอบทางการเงินของบิดาในอนาคต

(๔) เพื่อเป็นเงินทุนในอนาคตเมื่อเด็กซึ่งบั้นจบการศึกษาแล้ว และจะเริ่มต้นชีวิตของตนเองเพื่อจะได้ใช้เงินทุนนี้เริ่มต้นได้โดยมิต้องประสบอุปสรรค ในการจะ ไปหาเงินทุนในอนาคต

จำนวนเงินที่ควรเตรียม ไว้โดยการ มีประกัน ชีวิตชั้นต้นนั้นขึ้นอยู่กับฐานะสภาพของครอบครัว และอัตราค่าครองชีพของท้องถิ่นด้วย แต่ไม่ควรให้มากหรือน้อยเกินไป ควรกะให้พอดีที่ผู้เยาว์จะได้ประโยชน์มากที่สุดตามความสามารถสติปัญญาของผู้เยาว์นั้น

สำหรับบิดาหรือผู้มีหน้าที่ให้อุปการะที่ได้ใช้จ่ายเงินไปในการ เลี้ยงดูผู้เยาว์และหวังจะได้พึ่งพาอาศัยผู้เยาว์ทางการเงินในอนาคต (คือเมื่อผู้เยาว์กลายเป็นผู้ใหญ่สามารถหาเลี้ยงชีพได้ และบิดาเป็นบุคคลชราที่ย่อมหวังรายได้จากบุตรมาดำรงชีพ เป็นต้น) ย่อมมีความต้องการประกันชีวิตเพื่อปกป้องมิให้จำนวนเงินที่ได้จ่ายไปในการเลี้ยงดูผู้เยาว์ ในอดีตต้อง สูญเสียไปโดยเปล่าประโยชน์ หากผู้เยาว์ถึงแก่กรรมเสียก่อนที่จะได้พึ่งพาอาศัย ฉะนั้นจึงสามารถเข้าทำสัญญาประกันชีวิตที่กำหนดให้ บริษัทจ่ายเงินที่เอาประกันให้เท่ากับจำนวนเงินที่ได้จ่ายไปในการเลี้ยงดูผู้เยาว์รวมทั้งดอกเบี้ยเมื่อผู้เยาว์ถึงแก่กรรม

๒. พันที่ ก จ ฉ ง (หรือ ก จ ฉ ัง) ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายส่วนตัวที่เกิดขึ้นแต่ละวันของผู้เป็นหัวหน้าครอบครัว หากมีเหตุการณ์ใดทำให้ไม่อาจประกอบอาชีพได้ ก็จะสมบัตินหารายได้ที่จะนำมาเป็นค่าใช้จ่ายและค่ารักษาพยาบาล ฉะนั้น ความต้องการประกันชีวิตก็คือ:-

(๑) ค่าใช้จ่ายประจำวันเพื่อเป็นค่าอาหารและเครื่องนุ่งห่ม ค่าเช่าบ้านเป็นต้น ในระหว่างที่ไม่สามารถประกอบอาชีพได้ตามปกติ

(๒) ค่ารักษาพยาบาล ค่ายา นายแพทย์ เป็นต้น ในระหว่างเมื่อเจ็บป่วย หรือทุพพลภาพ

(๓) ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการหาความสำราญตามสมควร ซึ่งจำเป็นแก่ชีวิต เช่น มหรสพ การพักผ่อน เป็นต้น

(๔) ค่าใช้จ่ายในการปรับปรุงตัวให้สามารถประกอบอาชีพได้ใหม่ หลังจากหายจากการเจ็บป่วย หรือต้องเปลี่ยนอาชีพเพราะเหตุผลทางเศรษฐกิจหรือเหตุอื่นใด

ค่าใช้จ่ายเหล่านี้จะต้องพิจารณาจากรายจ่าย ที่ผู้เอาประกันมีอยู่เป็นประจำและควรจะให้บริษัทจ่ายเพื่อเป็นรายได้เป็นระยะเวลาเท่าใด โดยคำนึงถึงความสามารถในการเปลี่ยนงาน จากระดับความรู้หรือสติปัญญาที่ผู้เอาประกันมีอยู่ สำหรับค่ารักษาพยาบาลจะต้องคำนึงถึงสุขภาพ ระดับของโรงพยาบาลที่เห็นว่าเหมาะสม และระยะเวลาที่ประสงค์จะให้บริษัทประกันชีวิตช่วยเหลือ สำหรับค่าความสำราญและปรับปรุงตัวนั้น ไม่ควรจะมีมากเกินไปนัก แต่ไม่ควรมองข้าม เพราะการฝึกฝนหาความชำนาญเพื่อหาอาชีพใหม่นั้นนั้นต้องมีค่าใช้จ่ายอยู่มาก

๓. พื้นที่ จ ช ฉ (หรือจ ช' ฉ') แสดงจำนวนรายได้ที่เกินกว่ารายจ่ายของบุคคลที่จะนำไปหาความผาสุกในชีวิต หรือออมทรัพย์เพื่อไว้ใช้ในอนาคตหรือเจ็บป่วย แต่สำหรับบุคคลที่มีครอบครัวแล้วก็นำส่วนเกิน (พื้นที่ที่เหนือเส้น จ ฉ) เพื่อนำไปใช้ในการเลี้ยงดูครอบครัว

หากผู้เอาประกันสมรสเมื่ออายุ ช จำนวนที่จะนำมาเลี้ยงดูครอบครัวก็คือ ค ต

ความรับผิดชอบของผู้เป็นหัวหน้าครอบครัวในปัจจุบัน คือ รายได้เท่ากับ ค ต และจะยังมีในอนาคตก็คือรายได้ที่จะหาได้มาในกาลข้างหน้า ค ต ช ฉ (หรือ ค ต ช' ฉ') ซึ่งครอบครัวก็หวังพึ่งเงินจำนวนนี้ซึ่งจะมีชีวิตต่อไปในอนาคตจนกว่าบุตรจะเลี้ยงตนเองได้ หรือจนกว่าภรรยาจะออกประกอบอาชีพได้ หรือในกรณีที่ไม่มีความรู้ความสามารถที่จะประกอบอาชีพใดๆได้ ก็หวังรายได้นี้ไปจนกว่าจะถึงแก่ความมรณะ

ความต้องการความคุ้มครองของครอบครัวได้แก่:-

(๑) สำหรับภรรยา คือรายได้ประจำตลอดชีพ หรือจนกว่าจะประกอบอาชีพได้ใหม่ และค่าใช้จ่ายในการปรับปรุงตัว เพื่อจะสามารถประกอบอาชีพได้ใหม่ เป็นต้น

(๒) สำหรับบุตร ได้แก่ค่าใช้จ่ายประจำวัน ค่าเล่าเรียน เงินทุนในอนาคต

(๓) สำหรับบุคคลอื่น ขึ้นอยู่กับจำนวนความรับผิดชอบและประเภทค่าใช้จ่ายที่ผู้เอาประกันจะต้องรับภาระซึ่งแล้วแต่กรณีไป

(๔) ค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงดูครอบครัวเช่น ค่าเครื่องนุ่งห่ม ค่ารักษาพยาบาล ค่ามหรสพ ค่าเช่าบ้าน

(๕) ค่าชำระหนี้สินที่เกิดขึ้นเนื่องจากการลงทุน การเช่าซื้อและอื่นๆ

(๖) เงินทุนเพื่อการลงทุนในอนาคต เพื่อการใดที่มุ่งหมายไว้ จึงต้องการสะสมเงินไว้เสียในปัจจุบันนี้ เป็นต้น

จำนวนความรับผิดชอบของผู้เป็นหัวหน้าครอบครัวในกรณีนี้มีมากที่สุด และการประกันชีวิตส่วนใหญ่ก็ทำขึ้นเพื่อจัดให้มีความคุ้มครองในเรื่องนี้ ซึ่งจำนวนเงินที่จะเอาประกันชีวิตเท่ากับรายได้ส่วนที่เกินกว่ารายจ่ายส่วนตัวในอนาคตของผู้เอาประกันที่จะหาได้ในชีวิต ทั้งนี้เพราะจะเห็นได้ว่า ๙๙% เศษของบุคคลในโลกจะมีรายได้ไม่พอกับรายจ่ายหรือพอกำรงชีวิตอยู่ได้ เพราะรายได้นั้นหาไม่ได้เท่าใดก็ใช้จ่ายไปเพื่อเลี้ยงดูครอบครัว และค่าใช้จ่ายส่วนตัวของหัวหน้าครอบครัวเสียจนหมดสิ้น หากจะมีเหลือออมได้บ้างแต่ละเดือนก็น้อยเต็มที

การที่จะคาดคะเนถึงรายได้ในอนาคตคือ จนถึงจุด ง. (ตามภาพ) นั้นพอมีข้อคำนึงได้ดังนี้:-

(๑) ประมาณจำนวนรายได้ที่ผู้เป็นหัวหน้าครอบครัว จะพึงหาได้แต่ละปีในอนาคต โดยคำนึงถึงระยะเวลาที่เขาจะสามารถประกอบอาชีพได้ สุขภาพ ความรู้ สติปัญญา รวมเงินจำนวนนี้เข้าด้วยกัน และ

(๒) หักด้วยค่าใช้จ่ายส่วนตัวของผู้เป็นหัวหน้าครอบครัวที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และ

(๓) หักด้วยค่าภาษีรายได้และภาษีอื่นๆ ที่จะพึงจ่ายจากรายได้ที่จะได้มาในอนาคต (ตามข้อ ๑) นั้น

การคาดคะเนจำนวนเงินนี้เป็นของยากมาก เพราะความสามารถในการหารายได้ในอนาคตของผู้เป็นหัวหน้าครอบครัวไม่แน่นอนขึ้นอยู่กับโชค และโอกาสในอนาคตด้วย แต่ก็พอจะประมาณได้โดยพยายามคำนึงถึงความสามารถของผู้เป็นหัวหน้าครอบครัวให้มากขึ้น

๕. พื้นที่ ง ฉ ข (หรือ ง ฉ ข) เป็นระยะที่มีได้ประกอบอาชีพใดเพราะเป็นบุคคลชรา จึงมีแต่รายจ่ายที่ลดลง (ฉ ข) ฉนั้น หากไม่มีทรัพย์สินเดิมเพื่อไว้ใช้จ่ายในยาม

ชราจนกว่าจะถึงแก่กรรม ก็จะต้องพึ่งพาอาศัยบุตร หรือบุคคลอื่น ฉะนั้น บุคคลจึงควรเตรียมการประกันชีวิตไว้เพื่อเผชิญกับปัญหาในอนาคต คือ:-

- (๑) บำนาญประจำจนกว่าจะถึงแก่กรรมโดยให้บริษัทเริ่มต้นจ่าย ในวันที่หยุดประกอบอาชีพครั้งสุดท้าย ซึ่งในจำนวนเงินที่คาดว่าจะพอเพียงในการดำรงชีวิตยามชราในอนาคต
- (๒) ค่ารักษาพยาบาลหากเจ็บป่วย
- (๓) ค่าทำศพของตนเองเพื่อจะได้ไม่เป็นที่เดือดร้อนแก่บุคคลใด

สรุปความต้องการประกันชีวิตที่บุคคลควรเตรียมไว้

• เงินทุนสำหรับใช้หนี้

ค่าใช้จ่ายที่เกิดจากการพยาบาลผู้เอาประกันก่อนมรณะ และหนี้สินอื่นๆของผู้เอาประกันที่ต้องจ่ายทันที เมื่อผู้เอาประกันถึงแก่ความตายและจะได้ไม่ต้องกระทบกระเทือนต่อทรัพย์สินใดๆ ของผู้เอาประกันที่ทายาทจะได้ไว้ใช้เลี้ยงชีวิตในอนาคต เงินที่ควรเอาประกันนี้ ได้แก่:-

- (๑) ค่ารักษาพยาบาลขณะที่ผู้เอาประกันป่วยในโรงพยาบาลก่อนถึงแก่กรรมรวมทั้งแพทย์และพยาบาล
- (๒) ค่าใช้จ่ายในการทำศพ
- (๓) หนี้สินส่วนตัวเล็กน้อย รวมทั้งค่าใช้จ่ายค้างจ่ายในบ้านและหนี้ที่มีจำนวนไม่มากและยังค้างชำระอยู่
- (๔) หนี้สินอื่นๆ ที่ไม่มีใบสำคัญแสดงหนี้
- (๕) ค่าทนายเพื่อจัดการมรดกและค่าใช้จ่ายต่างๆที่เกี่ยวกับการนั้น
- (๖) ค่าไถ่ถอนจำนอง และทรัพย์สินเข้าซื้อที่ยังชำระราคาไม่เสร็จสิ้น

๒ เพื่อเป็นรายได้พิเศษในระหว่างที่ผู้รับประโยชน์ ปรับปรุงตัวให้เหมาะสมกับสภาพหลังจากผู้นำครอบครัวล่วงลับไปแล้ว

น้อยคนที่สามารถเปลี่ยนสภาพความเป็นอยู่ - จากสมัยที่หัวหน้าครอบครัวยังมีชีวิตอยู่ได้ง่ายๆ ฐานะของผู้รับประโยชน์ภายหลังความมรณะของผู้เอาประกันย่อมรับผิดชอบมากกว่าเดิม เช่นมีรายได้น้อยลง เช่นนี้จะให้บุคคลเหล่านั้นยอมรับสถานการณ์ใหม่ๆในทันทีไม่ได้ จะต้องใช้เวลาพอสมควร เพื่อปรับปรุงตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงและในระยะนี้รายได้ของผู้รับประโยชน์ก็ไม่ควรแตกต่างกับขณะที่หัวหน้าครอบครัวยังมีชีวิตอยู่ เวลาที่ใช้ในการปรับปรุงตัวให้เข้ากับเหตุการณ์จะนานเท่าใดย่อมขึ้นอยู่กับมาตรฐานการทรงชีพที่เปลี่ยนแปลงไป ถ้าเปลี่ยนแปลงน้อยเวลาเพียงปีเดียวหรือน้อยกว่านั้นก็ควรจะเพียงพอ

๓. รายได้ในระหว่างที่ผู้รับประโยชน์ยังไม่สามารถหาเลี้ยงชีพเองได้

หลังจากภรรยาและบุตรปรับปรุงตัวได้แล้ว เงินที่บริษัทจะจ่ายให้ก็ควรลดลง แต่ยังคงมีรายได้จนกว่าจะหาเงินได้เอง ปัญหาที่ว่าควรจ่ายให้เท่าไรและนานเท่าไคนั้นมีความเห็นดังนี้ คือ:-

(๑) เงินที่จ่ายควรพอเพียงแก่ความจำเป็นอย่างน้อยที่สุดเงินได้จากบริษัทต้องมีมากพอที่จะช่วยให้ครอบครัวสามารถดำรงอยู่ได้โดยไม่เดือดร้อน และช่วยให้ภรรยาสามารถเลี้ยงดูอบรมบุตรได้เต็มที่ในระยะที่กำลังเจริญวัย เด็กอาจหางานทำได้ในเวลาว่างเพื่อช่วยครอบครัว แต่ต้องไม่มากเกินไปจนถึงกับบั่นทอนสุขภาพ และการศึกษาของเด็ก ในระยะนี้การประกันชีวิตเป็นตัวจักรสำคัญที่ช่วยให้ความประสงค์ดังกล่าวบรรลุถึงจุดหมาย

๒ การคำนวณระยะเวลาที่จะได้รับเงินได้พิเศษจากบริษัทควรคำนึงถึงว่า เวลานี้เด็กอายุเท่าไรและจะให้รับการศึกษาถึงชั้นไหน โดยทั่วไปถ้ามีบุตรหลายคนควรให้มีรายได้พิเศษจนกระทั่งบุตรคนสุดท้ายอายุ ๑๘ ปี และเงินได้พิเศษอาจลดลงเมื่อบุตรแต่ละคนสามารถประกอบอาชีพได้แล้ว ถ้าเด็กต้องได้รับการศึกษาถึงชั้นมหาวิทยาลัยก็ต้องให้เงินอุดหนุนเป็นเวลานานขึ้น ในกรณีเช่นนี้ค่าใช้จ่ายระหว่างการศึกษานในมหาวิทยาลัยอาจเตรียมไว้โดยความคุ้มครองจากกรมธรรม์ประกันชีวิตเพื่อการศึกษาก็ได้

๔. รายได้สำหรับภรรยา

ความต้องการอันดับแรกของครอบครัวภายหลังความมรณะของหัวหน้าครอบครัวคือ รายได้ที่จะช่วยบรรเทาความเดือดร้อนของผู้รับประโยชน์ ระหว่างที่กำลังปรับตัวให้เข้ากับเหตุการณ์และยังช่วยตัวเองไม่ได้ ครอบครัวจะต้องสามารถดำรงอยู่ร่วมกันต่อไปโดยไม่แตกแยก ภรรยาบางคนต้องเป็นหัวหน้าครอบครัว รายได้ของทุกคนในครอบครัวต้องนำมารวมเข้าด้วยกันเป็นกองกลาง แม้เด็กๆ จะสามารถช่วยตัวเองได้แล้วก็ตาม ภรรยาก็ยังมีความจำเป็นต้องใช้เงินเพื่อรายจ่ายส่วนตัวซึ่งอาจหารายได้โดยงานทำ แต่เมื่อถึงระยะนี้ โอกาสที่จะทำงานหารายได้ลดลงมากแล้ว เพราะเมื่อแต่งงานแล้วผู้หญิงมักจะละทิ้งงานเดิม หย่อนสมรรถภาพและละเลยการฝึกฝนเพื่อจะช่วยตนเองได้ ยิ่งอายุมากขึ้นความชำนาญจะลดน้อยลง ในที่สุดก็จะไม่แตกต่างอะไรกับคนที่ไม่เคยทำงานหรือมีความชำนาญมาก่อน การงานทำย่อมเป็นการยากและงานที่จะทำได้ก็เป็นประเภทที่ไม่ให้รายได้พอเพียง สามสิ่งจึงจำต้องหารายได้ไว้ให้ภรรยาจนตลอดชีวิต รายได้นั้นควรพอเพียงแต่ไม่จำเป็นต้องมากจนผู้รับประโยชน์ไม่ต้องช่วยตนเองเสียเลย

๕. ความจำเป็นอย่างอื่น

ครอบครัวอาจมีความจำเป็นพิเศษบางประการ เช่น:-

(๑) ค่าได้ถอนทรัพย์สินที่จำนองไว้ ในกรณีที่หัวหน้าครอบครัวถึงแก่กรรมโดยที่ยังไม่ทันได้ได้ถอนทรัพย์สินจำนอง ภาระแห่งการชดใช้หนี้ดังกล่าวย่อมจะตกแก่ภรรยาหรือทายาท รายได้จากการประกันชีวิตจะช่วยแก้ปัญหานี้ได้

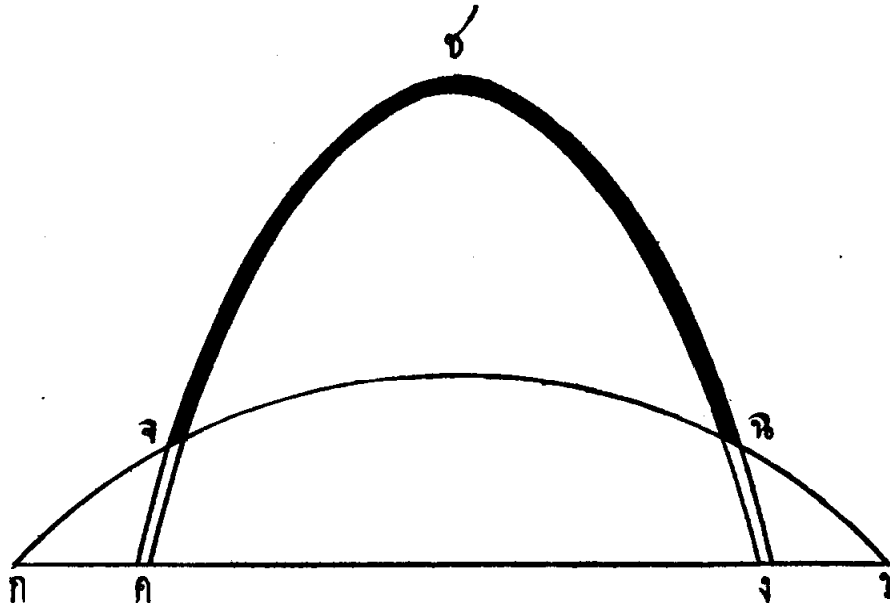
(๒) ความจำเป็นในการศึกษา รายได้ที่ภรรยาควรได้รับควรจะพอใช้จ่ายต่อไปและพอสำหรับการศึกษาระดับมัธยมของบุตร และถ้าประสงค์จะให้บุตรได้รับการศึกษาถึงระดับมหาวิทยาลัยก็จำเป็นต้องมีรายได้พิเศษเพื่อการนี้

(๓) การใช้จ่ายในกรณีฉุกเฉิน เป็นความจำเป็นที่เกิดขึ้นโดยมิได้คาดหมาย เช่น การเจ็บป่วย การซ่อมแซมบ้าน หรือ เหตุฉุกเฉินอื่นๆ

๖. ความจำเป็นในวัยชรา

สามีที่รอบคอบมักมีการประกันชีวิตของตนเอง เพื่อไม่เป็นที่เดือดร้อนแก่บุตร ภรรยาที่จะต้องมาอุปการะตนเอง โดยการเตรียมรายได้ไว้ใช้ในยามชรา หรือที่เรียกว่า “บำนาญ” วิธีนี้ก็จะทำได้โดยการประกันชีวิตในแบบเงินได้ประจำ เงินบำนาญของบริษัท จะจ่ายให้ตลอดชีวิตของผู้เอาประกันหรืออาจคลุมถึงตัวภรรยาก็ได้

จำนวนเงินที่บุคคลควรเตรียมไว้เพื่อครอบครัวและตนเองจะได้รับความคุ้มครองอย่างเต็มที่ทั้งในปัจจุบันและอนาคต จากที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นจะเห็นได้ว่ามีจำนวนมากมาย ซึ่งหากถือจำนวนดังกล่าวเป็นจำนวนประกันชีวิตก็มีจำนวนหลายล้านบาท และต้องใช้การประกันชีวิตแบบต่างๆ กันมากมาย ในการนี้ผู้เอาประกันจะต้องเสียเบี้ยประกันจำนวนสูง เช่น อาจต้องเสียเบี้ยประกันถึงเดือนละหลายหมื่นบาทก็ได้ เพื่อจะได้รับความคุ้มครองจากการประกันชีวิตเต็มจำนวนความต้องการอย่างแท้จริง ซึ่งเป็นไปไม่ได้เพราะดังที่กล่าวมาแล้วว่าประชากรส่วนใหญ่ในโลกมีรายได้พออยู่ได้เท่านั้น ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นประจำวันล้วนเป็นค่าใช้จ่ายที่จำเป็นอย่างยิ่งแก่ชีวิตที่ไม่อาจลดลงได้อีกแล้ว ยกเว้นค่าใช้จ่ายเล็กๆ น้อยๆ เช่น ค่ามหรสพ งานรื่นเริง และค่าอาหารบางส่วน หรือ เครื่องอุปโภคบางอย่างซึ่งมีจำนวนน้อยมาก ฉะนั้น ผู้เอาประกันจะจ่ายเงินเป็นเบี้ยประกันชีวิตได้ ก็ต้องพยายามตัดค่าใช้จ่ายให้น้อยลงที่สุดเท่าที่จะน้อยได้ เงินจำนวนนี้แท้จริงก็คือ เงินออมทรัพย์ (Saving) นั่นเอง

จำนวนเงินที่จะจ่ายเป็นเบี้ยประกันชีวิตแต่ละงวดได้นั้น ก็คือ ช่องทับของเส้นโค้ง จ ช ฉ ซึ่งจะมีจำนวนน้อยมาก ฉนั้น จำนวนเงินที่เอาประกันจึงต้องลดลงตามส่วน ลงเหลือ เท่ากับจำนวนเงินที่ออมไว้จะจ่ายเป็นเบี้ยประกันได้ ฉนั้นจึงเห็นได้ว่า ผู้เอาประกันจะต้องคัด การประกันชีวิตบางแบบทิ้งเสีย จะเลือกประกันเฉพาะแบบที่จำเป็นที่สุดและในอัตราเบี้ย ประกันต่ำที่สุดแต่จะได้รับความคุ้มครองมากที่สุด จำนวนเงินเอาประกันและแบบประกันชีวิตที่ผู้เอา ประกันจะพึงมีได้นั้น จะถูกกำหนดโดยความสามารถในการชำระเบี้ยประกันมากกว่าจะกำหนด โดยความต้องการที่แท้จริง

ด้วยเหตุนี้ ผู้เอาประกันจึงควรซื้อประกันชีวิตเพิ่มจำนวนเอาประกันหรือเพิ่มแบบขึ้น เมื่อมีรายได้มากขึ้น หน้าที่ของผู้แทนประกันชีวิตก็จะต้องสามารถวิเคราะห์ความต้องการ ความคุ้มครองของผู้เอาประกันได้โดยละเอียด และช่วยวางแผนการประกันชีวิตที่ตรงกับ ความต้องการที่ผู้เอาประกันจะเสียเบี้ยประกันในอัตราต่ำและได้รับความคุ้มครองสูงที่สุด ตัวแทนจะ ต้องมีความรู้และความชำนาญในการประกันชีวิตอย่างพอเพียง จะต้องเป็นผู้มีความซื่อสัตย์ มี ความภูมิใจในอาชีพของตนและ ตระหนักถึงความรับผิดชอบที่ตนมีต่อผู้เอาประกันเช่นเดียวกับ แพทย์ที่มีความรับผิดชอบต่อคนไข้ของตน หรือทนายความที่รับผิดชอบต่อลูกค้า เพราะผู้

เอาประกันย่อมฝากความมั่นคงทางการเงิน ในอนาคตไว้กับคำแนะนำ ช่วยเหลือและความสามารถของตัวแทนประกันชีวิต โดยการยอมเสียสละทรัพย์สินที่เขอาจใช้เป็นประโยชน์ที่จำเป็นอย่างอื่นในชีวิตหรือความสุขอันใดเป็นเวลายาว เพื่อหวังที่จะนำมาจ่ายเป็นเบี้ยประกันชีวิต และเพื่อหวังความคุ้มครองจากบริษัทประกันชีวิตในอนาคตเมื่อเขาประสบเคราะห์ร้ายถึงแก่ชีวิตหรือเจ็บป่วย ฉะนั้น ตัวแทนประกันชีวิตจึงจะต้องไม่หวังแต่รายได้เพื่อประโยชน์ของคนในปัจจุบันโดยไม่คำนึงถึงความยากลำบากและความสูญเสียอย่างมหาศาลที่ผู้เอาประกันและครอบครัวของเขาจะได้รับในอนาคตอันเนื่องจากการกระทำโดยมิรอบคอบหรือปราศจากศีลธรรมของตัวแทนผู้นั้น.

๓. ประโยชน์ต่อธุรกิจ (Business Purposes)

การประกันชีวิตย่อมมีส่วนช่วยส่งเสริมธุรกิจอยู่มาก กล่าวคือ—

๑) **ประกันความเสียหายที่เกิดแก่วิสาหกิจอันเนื่องมาจากความมรณะของเจ้าของ** ความเจริญของธุรกิจย่อมขึ้นอยู่กับจำนวนเงินทุนที่จะใช้ในการดำเนินงานประการหนึ่ง และความสามารถของผู้เป็นเจ้าของอีกประการหนึ่ง ความมรณะของเจ้าของธุรกิจอาจทำให้ธุรกิจต้องหยุดชะงักได้ เจ้าหน้าที่ขาดความเชื่อมั่นในความเป็นอยู่ของธุรกิจนั้น อาจไม่ยอมให้สินเชื่อหรือยืมเงินเพิ่มขึ้น หรือไม่ยอมขยายระยะเวลาในการให้กู้ยืมออกไป ค่าความนิยมของธุรกิจอาจเสื่อมลง การดำเนินธุรกิจอาจไม่ราบรื่นและอาจต้องเลิกล้มไปในที่สุด แต่ถ้าเจ้าของกิจการได้ทำการประกันชีวิตไว้ เงินที่บริษัทประกันชีวิตจ่ายมาอาจแก้ปัญหาดังกล่าวได้เป็นอย่างดี ทำให้ธุรกิจสามารถประกอบการต่อไปได้ตามปกติ การประกันชีวิตนั้นเป็นที่นิยมกันในกรณีที่ผู้ประกอบการต้องการกู้ยืมจากธนาคาร หรือสถาบันการเงินอื่น ๆ บางธนาคารมีระเบียบให้ลูกค้าของตนจัดให้มีการประกันชีวิตก่อนที่จะมีการให้กู้ยืมเงิน

จำนวนเงินที่จะเอาประกันก็คือ จำนวนธุรกิจที่ลดค่าลงอันเนื่องมาจากความมรณะของผู้เป็นเจ้าของที่คาดว่าจะเกิดขึ้น และเป็นกรรมธรรม์ประเภทการประกันชีวิตตลอดชีพโดยระบุให้ธุรกิจเป็นผู้รับประโยชน์เพื่อจะได้นำเงินเอาประกันนั้นมาชดเชยกับความเสียหายที่จะเกิดขึ้นแก่

ธุรกิจโนกรณีที่เป็นการค้าประกันการ กู้ยืม เงินจะ ใช้กรรมธรรม์ แบบการประกัน ชั่วระยะเวลาที่มี ระยะเวลาการประกันเท่ากับระยะเวลาของสัญญา และจำนวนเงินที่เอาประกันก็คือ จำนวนหนี้ ของสัญญานั้นโดยระบุให้เจ้าหนี้เป็นผู้รับประโยชน์

๒) **ประกันความเสียหายที่เกิดแก่วิสาหกิจอันเนื่องมาจากความมรณะของผู้เชี่ยวชาญ หรือผู้บริหารงานของธุรกิจนั้น** ความเจริญก้าวหน้าของวิสาหกิจอาจขึ้นอยู่กับความรู้ ความสามารถหรือความชำนาญของบุคคลบางคนโดยเฉพาะ เช่น นักค้นคว้า นักวิจัย หรือ นักบริหารธุรกิจขององค์การธุรกิจนั้นเป็นต้น การประกันชีวิตบุคคลดังกล่าวก็เพื่อจะได้นำเงินที่ บริษัทประกันชีวิตจะพึงจ่ายให้ เมื่อบุคคลดังกล่าวถึงแก่กรรมมาชดใช้ความเสียหายที่จะเกิดขึ้น แก่วิสาหกิจ เช่น รายการหรือการค้าของบริษัทที่ต้องซบงักหรือลดลง แต่ความเสียหายนี้ยากที่จะกำหนดได้ ตามปกติจึงต้องประมาณจากจำนวนรายได้ที่ต้องสูญเสียไปนับแต่บุคคลนั้นมรณะ จนกว่าจะหาบุคคลอื่นมาทดแทนได้ ความเสียหายนี้อาจเป็นการชั่วคราวหรือตลอดไปก็ได้

การประกันชีวิตแบบนี้จึงใช้กรรมธรรม์ประกันชีวิตแบบตลอดชีพโดยระบุให้ธุรกิจเป็นผู้รับประโยชน์หรือประกันชั่วระยะเวลา หากสัญญาจ้างของผู้มีความสำคัญต่อธุรกิจนั้นสัญญา ระยะเวลาจ้างไว้แน่นอน ระยะเวลาการประกันชีวิตก็ถือตามระยะนั้น

๓) **ประกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้น เมื่อผู้เป็นหุ้นส่วนคนใดคนหนึ่งของห้างหุ้น ส่วนถึงแก่กรรม** ตามปกติเมื่อหุ้นส่วนคนใดคนหนึ่งของห้างหุ้นส่วนถึงแก่กรรม หุ้นส่วน นั้นย่อมจะเลิกไป เงินส่วนที่เป็นของผู้เป็นหุ้นส่วนที่ถึงแก่กรรมต้องคืนให้แก่ทายาทของหุ้นส่วน ผู้นั้น ถ้าผู้เป็นหุ้นส่วนคนอื่นๆ ต้องการให้ห้างหุ้นส่วนดำเนินกิจการต่อไป ก็ต้องหาเงินมาจ่าย แก่ทายาทของหุ้นส่วนผู้ถึงแก่กรรมซึ่งจะพึงได้จากการ เอาประกันชีวิตของ หุ้นส่วนทุกคนไว้กับ บริษัทประกันชีวิต เมื่อหุ้นส่วนคนใดคนหนึ่งถึงแก่กรรม เงินผลประโยชน์ที่ได้รับจากบริษัท ประกันชีวิตก็จะได้นำมาจ่ายชื้อส่วนของหุ้นส่วนที่ถึงแก่กรรมนั้น

การประกันชีวิตจึงใช้กรรมธรรม์ประกันชีวิตตลอดชีพที่ประกันชีวิตของหุ้นส่วนคนใด คนหนึ่งหรือทุกคนก็ได้ โดยห้างหุ้นส่วนเป็นผู้เอาประกันและเมื่อผู้เป็นหุ้นส่วนคนใดถึงแก่กรรม ก็จะจ่ายเงินเอาประกันนั้นให้แก่ทายาทของผู้เป็นหุ้นส่วน เพื่อชื้อหุ้นของผู้เป็นหุ้นส่วนผู้นั้น

ฉะนั้น จำนวนเงินเอาประกันจึงเท่ากับจำนวนมูลค่าหุ้นของหุ้นส่วนแต่ละคน ทั้งนี้จะต้องมีการตกลงระหว่างผู้เป็นหุ้นส่วนกันเสียก่อนว่า จำนวนเอาประกันที่จะพึงได้รับให้ใช้เป็นเงินซื้อค่าหุ้น เพื่อทายาทจะได้ไม่สามารถปฏิเสธได้ในภายหลัง

๔) การประกันชีวิตของผู้ถือหุ้นของบริษัทจำกัด ในกรณีที่บริษัทจำกัดมีผู้ถือหุ้นเพียงไม่กี่คน แต่ละคนจึงถือหุ้นไว้เป็นจำนวนมาก การบริหารงานดำเนินไปได้ก็โดยอาศัยความร่วมมือในหมู่ผู้ถือหุ้นนี้ ฉะนั้นหากผู้ถือหุ้นคนใดถึงแก่กรรม ทายาทอาจขายหุ้นให้แก่บุคคลภายนอก ทำให้ผิดเจตนารมณ์ของบริษัท และทำให้การบริหารงานของบริษัทต้องหยุดงัก ฉะนั้นผู้ถือหุ้นจึงอาจตกลงกันจัดให้มีการประกันชีวิตแบบตลอดชีพเพื่อนำเงินนั้นมาซื้อหุ้นของผู้ถือหุ้นที่ถึงแก่กรรม เพื่อจะได้โอนหุ้นให้แก่ผู้ถือหุ้นที่ยังมีชีวิตอยู่ตามส่วนที่ตกลงไว้

๕) การจัดให้มีบำนาญแก่ลูกจ้าง นายจ้างอาจโอนความรับผิดชอบที่จะต้องจ่ายเงินบำนาญแก่ลูกจ้างโดยการประกันเงินได้ประจำแบบบำนาญประจำ (Retirement Annuity)

๖) การจัดให้มีการประกันชีวิตหมู่ นายจ้างอาจทำการประกันชีวิตหมู่แก่ลูกจ้างทั้งหมดของตนเป็นการจัดให้มีสวัสดิการแก่คนงานด้วยต้นทุนที่ต่ำที่สุด นายจ้างอาจเป็นผู้ชำระเบี้ยประกันหรือชำระร่วมกับลูกจ้างก็ได้ โดยการประกันชีวิตแบบตลอดชีพแบบชั่วระยะเวลาที่มีข้อตกลงการจ่ายเงิน หรือค่ารักษาพยาบาลเมื่อลูกจ้างเจ็บป่วย หรือเป็นบุคคลทุพพลภาพด้วยก็ได้

๗) การจัดให้มีการประกันการชำระหนี้ ในกรณีที่มีการซื้อสินค้าเป็นเงินเชื่อ หรือด้วยวิธีผ่อนชำระ ความมรณะของลูกค้าน่าจะเกิดขึ้นก่อนที่จะได้ชำระหนี้สินเสร็จสิ้น ในทางปฏิบัติผู้ขายสินค้าอาจทำหน้าที่ขายกรรมธรรม์ประกันชีวิต ในจำนวนเงินเอาประกันเท่ากับจำนวนหนี้ที่ผู้เอาประกันค้างชำระอยู่ ถ้าเป็นการขายแบบผ่อนชำระ ก็กระทำเป็นแบบการประกันชั่วระยะเวลาที่ตกลง